

натежалите зелени вейки на гъстите върбалаци и отпуснатите крайбрежни дървета, напълни учудените диви души на овчарите, покори ги, стопи ги и ги преобрази. Някакъв невидим и незнаен глас, мил и убедителен, им разказваше за един далечен хубав свят, дето хората работят доволни и весели, работят задружно и мирно, и дето всеки трудолюбив и свободен човек е драг и очакван гост. Там има също такива гойни стада като тъдявашните, но те носят на шиите си прекрасни звънци, чиито песни се сливат с песни на хората. . . Изведнъж Орфей скърши приказката за далечната хубава страна на свободните добри хора и подхвана кръшна, игрива песен. Мускулите трепнаха неволно, лицата цъфнаха в широки, благи усмивки, очите пламнаха. Като че ли всичко наоколо се раздвижи, заигра, понесе се. Босите, черни, задебели крака се раздвижиха като че ли под тях хвърлиха лека жарва. Всички усетиха непозната лекота и бодрост. Някаква невидима сила ги изпълни, погали душите им, окрили сърцата им. Колко просторен и хубав изглеждаше сега светът, колко благодатна и любима беше земята! . . .

И както всички които до сега бяха слушали песните на Орфея, овчарите мълчаха и не се помръднаха когато той свали свирката, усмихнат сдържано, загледан в лицата им с някакъв присмехулен пламък в зениците.

— Дръж, хубава свирка имаш, — посегна Орфей към малкия овчар. — Учи се, залягай и ще се научиш още по-хубаво да свириш.

Овчарите като че ли се събудиха от дълбок и красив сън. Брадатият главатар, разлюлян като от треска, претъпи към Орфея и се наведе.

— Прощавай, — рече той много тихо, — ние. . . аз бях много лош с вас. . . с тебе. . .